

Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har ved skrivelse af 8. oktober 2004 (FLF alm. del) anmodet om min besvarelse af følgende spørgsmål nr. 1.

Spørgsmål nr. 1:

”Vil ministeren oplyse, hvordan art. 69 i Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 skal fortolkes, hvis Danmark i henhold til denne bestemmelse skulle have reserveret 10 pct. af EU's landbrugsstøtte til miljøformål og reserveret disse midler til MVJ-ordningen?”

Svar:

En tilbageholdelse af op til 10 pct. af EU's landbrugsstøtte under enkeltbetalingsordningen med henblik på at udbetale disse midler som en supplerende betaling for særlige typer landbrug, der er vigtige for miljøbeskyttelsen eller –forbedringen, vil ud over bestemmelserne i artikel 69 i Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 skulle overholde bestemmelserne i gennemførelsesbestemmelserne til artikel 69, dvs. bestemmelserne i artikel 48 i Kommissionens forordning (EF) nr. 795/2004.

Af artikel 69, stk. 1, fremgår det, at der kan tilbageholdes op til 10 pct. af støtten under enkeltbetalingsordningen inden for hver af de sektorer, som er nævnt i forordningens bilag VI, eksempelvis markafgrøder, oksekød og mælk og mejeriprodukter.

Medlemsstaten skal herefter på årsbasis foretage en supplerende betaling til landbrugere i den eller de berørte sektorer, jf. artikel 69, stk. 2.

Af artikel 48, stk. 3, fremgår det, at dette skal forstås således, at alle landbrugere indenfor de sektorer, hvor der sker tilbageholdelse af støtte, skal kunne ansøge om den supplerende betaling.

Tilbageholdelsen af støtte kan ligeledes ske på regionalt plan, som fastlægges på passende territorielt niveau efter objektive kriterier og på en sådan måde, at der sikres lige behandling af landbrugerne og markeds- og konkurrenceforvridning undgås, jf. artikel 48, stk. 5.

Senest 1. august året før implementeringen af landbrugsreformen, hvilket for Danmarks vedkommende vil sige 1. august 2004, skal det meddeles til Kommissionen, hvor stor en procentdel af støtten der skal tilbageholdes, i hvilke sektorer tilbageholdelsen skal ske og hvilke betingelser, der skal opfyldes for at kunne få udbetalt den supplerende betaling, jf. artikel 48, stk. 6, 1. afsnit.

Herefter kan alene betingelserne for udbetaling af den supplerende betaling ændres og kun én gang årligt, jf. artikel 48, stk. 6, 2. afsnit.

Der er ikke i forordningsgrundlaget hjemmel til at opspare uforbrugte midler og overføre disse til efterfølgende år. Det vil sige, at tilbageholdes der i et år et større beløb, end der udbetales i supplerende betaling, går ”overskuddet” tilbage til EU's fælles budget.

Af artikel 48, stk. 1, fremgår det, at betingelserne i artiklen skal sammenholdes med bestemmelserne i artikel 37, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne og gennemførelsesbestemmelserne hertil. Dette betyder, at der ikke sideløbende må ydes støtte til samme forpligtelse under ordningen for miljøvenligt landbrug i landdistriktsprogrammet og under markedsordningerne.

Skulle artikel 69-systemet benyttes til at yde supplerende betalinger under MVJ-ordningen, ville det kræve, at MVJ-ordningen udgår af landdistriktsprogrammet. Samtidig ville det kræve en række ændringer af ordningen, som ikke findes at være hensigtsmæssige.

Den væsentligste ændring ville således være, at den målrettede indsats, som MVJ-ordningen i dag medfører i de særligt følsomme landbrugsområder, ikke ville kunne opretholdes. En artikel 69-ordning ville ikke målrettet kunne dække små afgrænsede arealer, således som MVJ-ordningen med udpegning af SFL-områder gør det i dag. Derimod ville ordningen skulle udbredes mere generelt til enten hele landet eller eventuelt til større regionale områder.

Som følge af kravet om betaling på årsbasis vurderes det ikke at være muligt at lave MVJ-aftaler, som vi kender det i dag, hvor landmanden bindes for en periode af 5 år af gangen. Formålet med bindingsperioden er, at opnå en større miljøeffekt af aftalen, idet effekten primært ligger i de sidste år af 5-årsperioden. Med en artikel 69-ordning ville det hver eneste år stå landmanden frit for, om han vil deltage i ordningen eller ej. Det må forventes, at en lang række landmænd ville gøre brug af denne mulighed, og dermed vil en stor del af miljøeffekten forsvinde.

Det er således min vurdering, at artikel 69-systemet ikke vil kunne danne basis for en ordning målrettet en særlig miljøindsats i snævert afgrænsede geografisk områder, således som vi kender MVJ-ordningen i dag.

Hans Chr. Schmidt

/Mikkel Stage Ibsen